

2. Hver part betaler sine omkostninger.

Pescatore

Due

Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. juli 1983.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

P. Pescatore

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 19. MAJ 1983¹

Høje Domstol.

1. Indledning

I denne sag bliver der på ny forelagt Domstolen en række spørgsmål i forbindelse med en forfremmelsesprocedure. Denne gang drejer det sig om en meddelelse om syv ledige stillinger som ledende oversætter i lønklasse LA 5/4 i Kommissionens danske oversættelsesafdeling. Såvel sagsøgerne som de øvrige i denne sag nævnte personer har, med få måneders forskel, arbejdet i denne afdeling siden 1974. Sagsøgernes ansøgninger blev sammen med andre ansøgninger afslået af Kommissionen, mens bl. a. T. Bye Rasmussen og A. Rasmussen blev forfremmet til de nævnte ledige stillinger.

Sagsøgerne har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens ved

skrivelse af 3. april 1981 meddelte afslag på deres ansøgninger om udnævnelse til ledende oversættere i henhold til meddelelse om ledig stilling (KOM/1134-1140/80). Endvidere har de nedlagt påstand om, at Domstolen skal pålægge sagsøgte at udnævnte dem til ledende oversættere med anciennitet fra 1. marts 1981, enten ved oprettelse af to nye faste stillinger som ledende oversættere eller ved annullation af udnævnelserne af T. Bye Rasmussen og A. Rasmussen. Da fællesskabsretten ikke giver hjemmel for et sådant pålæg, må denne anden påstand afvises. Jeg vil derfor i mit forslag i det følgende udelukkende komme ind på den første påstand.

Sagsøgernes vigtigste søgsmålsgrunde kan sammenfattes således: T. Bye

¹ — Oversat fra nederlandsk.

Rasmussen opfylder ikke betingelserne i meddelelsen om ledig stilling, da hendes uddannelse ikke kan sidestilles med en uddannelse på universitetsniveau afsluttet med eksamensbevis eller faglig erfaring på tilsvarende niveau.

A. Rasmussen opfylder ikke den anden betingelse i stillingsopslaget, da han først for nylig har opnået et akademisk eksamensbevis og følgelig ikke i tiden derefter kan have erhvervet lang faglig erfaring.

Endelig mener sagsøgerne, at stillingerne burde være tildelt dem, da de opfylder stillingsopslagets betingelser og er bedre egnede end de overfor nævnte udnævnte personer, fordi de i betragtning af deres uddannelsesniveau er bedre kvalificeret.

Med hensyn til de faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb henviser jeg til retsmøderapporten.

2. Stillingsopslaget

De relevante krav i stillingsopslaget (KOM/1134-1140/80) lyder således:

- »— uddannelse på universitetsniveau afsluttet med eksamensbevis eller faglig erfaring på tilsvarende niveau;
- lang erfaring i oversættelse. Erfaring i revision, og
- sikker udtryksfærdighed og stilfornemmelse«.

Det fremgår af sagen, at der indkom tretten ansøgninger til de syv ledige stillinger, herunder fra sagsøgerne samt fra T. Bye Rasmussen og A. Rasmussen. De sidstnævnte blev den 1. marts 1981 forfremmet til lønklasse LA 5 og placeret i de ledige stillinger. Sagsøgernes ansøgninger blev derimod som nævnt afslået.

3. Vurdering af sagen

Som sagt kan den første søgsmålsgrund sammenfattes således, at T. Bye Rasmussen ikke opfylder det første krav i stillingsopslaget, da hun ikke har en akademisk grad. A. Rasmussen opfylder ifølge sagsøgerne ikke den anden betingelse.

Jeg må tilstå, at jeg kun vanskeligt kan følge sagsøgernes opfattelse. Ved en første læsning af stillingsopslaget er det dog allerede klart, at der deri er tale om en akademisk grad »eller« faglig erfaring på tilsvarende niveau. Kravene er således opstillet alternativt.

Såfremt sagsøgerne har til hensigt at anfægte stillingsopslagets krav som sådanne under påberåbelse af, at en sådan ledig stilling kun må besættes med tjenestemænd med et akademisk eksamensbevis, fordi disse er bedre kvalificeret end dem, der kun kan henvise til faglig erfaring, må et sådant argument straks forkastes ud fra vedtægtens artikel 5, stk. 1 og 2. I stk. 1, andet afsnit, står der udtrykkeligt, at A-funktioner og i henhold til stk. 2 også LA-funktioner »kræver universitetsuddannelse eller hermed ligestillede faglige kundskaber«. Af Orlandi-dommen, sag 117/78 (Sml. 1979, s. 1619) og Szemerey-dommen, sag 178/78 (Sml. 1979, s. 2861) følger, at det i artikel 5 anførte skal forstås som mindstebetingelser. Som jeg har anført i mit forslag til afgørelse af 24. marts i år i Lipman-sagen, sag 143/82 (Sml. 1983, s. 1301), skal tjenestens interesse være den generelle rettesnor ved afgørelsen af, hvilke krav der faktisk kan stilles i stillingsopslaget. Det siger sig selv, at ansættelsesmyndigheden her har et vidt skøn.

4. Den første søgsmålsgrund

Hvad angår den første søgsmålsgrund, må der for det første henvises til

Domstolens faste praksis, hvorefter »ansættelsesmyndigheden har en vid skønsmargen ved sammenligningen af ansøgernes kvalifikationer, og skønnet over, hvorvidt en ansøger opfylder kvalifikationskravene i stillingsopslaget, kan kun underkastes domstolsprøvelse, hvis det er behæftet med en åbenbar mangel« (sag 151/80, De Hoe, Sml. 1981, s. 3173, præmis 9). I den nævnte sag var der også tale om et søgsmål, hvorunder det blev gjort gældende, at den tjenestemand, der var udnævnt, ikke opfyldte et af de i stillingsopslaget nævnte krav.

På baggrund af denne praksis bør Domstolen efter min mening ikke på forhånd forkaste sagsøgernes søgsmålsgrund, således som Kommissionen har anbefalet. Den påståede manglende opfyldelse af kravene i stillingsopslaget tyder jo ifølge sagsøgerne på en åbenbar mangel.

Jeg mener imidlertid, at anbringendet faktisk må forkastes. Herved er det efter min mening ikke nødvendigt, at Domstolen nærmere studerer de oplysninger, som sagsøgerne under skriftvekslingen, men også under den mundtlige forhandling, har fremlagt om værdien af de forskellige danske uddannelser. Det må nemlig erindres, at Bye Rasmussen og Rasmussen har arbejdet som oversættere i Kommissionens danske oversættelsesafdeling allerede fra 1974. De blev ansat i lønklasse LA 7 og i 1978 forfremmet til LA 6. Det fremgår, at deres praktiske erfaring på ansættelsestidspunktet blev sidestillet med et akademisk eksamensbevis, således som der er hjemmel til i vedtægtens artikel 5. Det står nemlig fast, at de da ikke var indehavere af et akademisk eksamensbevis. Det kan ikke syv år senere hævdes, at deres faglige erfaring ikke skulle have et niveau, der svarer til et akademisk, når

de i al den tid har udført oversættelsesarbejde på det krævede niveau. I denne forbindelse henviser jeg til sagerne 18 og 19/64, Alvino m.fl. (Sml. 1965-1968, s. 119), hvori det blev fastslået, at den omstændighed, at tjenestemænd, der ikke har et eksamensbevis fra et universitet, dog udfører arbejde og opgaver i kategori A, allerede i sig selv beviser, at disse tjenestemænd har faglig erfaring, som kan sidestilles med et eksamensbevis fra et universitet. Kravet i stillingsopslaget er da heller ikke tilsidesat i denne henseende.

5. Den anden søgsmålsgrund

Af samme grund må også det følgende anbringende vedrørende A. Rasmussen forkastes. Ifølge sagsøgerne havde han først erhvervet eksamensbevis på universitetsniveau i 1979 og kunne følgelig først fra dette tidspunkt opbygge sin faglige erfaring. Derfor skulle han ifølge sagsøgerne ikke opfylde det andet krav om lang erfaring som oversætter. I betragtning af, at han siden 1974 har udført oversættelsesarbejde på LA-niveau, er det givet, at hans erfaring på dette område, regnet fra dette tidspunkt, er på det krævede niveau. Det krav, som sagsøgerne har gjort gældende, nemlig at den praktiske erfaring skal være erhvervet efter opnåelse af et eksamensbevis på universitetsniveau, stilles normalt kun, når der kumulativt kræves et eksamensbevis på universitetsniveau og praktisk erfaring. Jeg henviser herved igen til mit forslag til afgørelse i Lipman-sagen.

Sammenfattende mener jeg, at begge søgsmålsgrunde må forkastes, da det ikke er godtgjort, at kravene i stillings-

opslaget er tilsidesat ved udnævnelse af Bye Rasmussen eller A. Rasmussen.

6. Den tredje søgsmålsgrund

I den følgende søgsmålsgrund fremføres det, at såfremt Domstolen i modsætning til sagsøgerne skulle være af den opfattelse, at de udnævnte tjenestemænd opfylder kravene i stillingsopslaget, bør sagsøgerne alligevel besætte de pågældende stillinger, da deres kvalifikationer er bedre end de førstnævntes. De henviser herved til deres uddannelsesniveau og de tidspunkter, hvorpå uddannelsen blev afsluttet.

Først vil jeg gå ind på sagsøgernes retlige argumentation med hensyn til denne søgsmålsgrund, således som den navnlig er blevet fremført under den mundtlige forhandling. Her drejede det sig først og fremmest om spørgsmålet, hvorvidt Domstolens faste praksis vedrørende ansættelsesmyndighedens vide skøn ved sammenligningen af ansøgernes kvalifikationer under en forfremmelsesprocedure også gælder for den foreliggende sag. Sagsøgerne mente, at Domstolens nævnte praksis har relevans for forfremmelser inden for rammerne af vedtægtens artikel 45, men ikke gælder for den foreliggende sag, da denne er baseret på vedtægtens artikel 29.

Et sådant ræsonnement kan ikke godtages. Artikel 29, stk. 1, angiver de forskellige procedurer, som skal undersøges ved besættelsen af en ledig stilling. Såfremt ansættelsesmyndigheden efter undersøgelse af mulighederne i denne artikels litra a) mener, at den ledige stil-

ling kan besættes ved forfremmelse, finder denne derefter sted i henhold til artikel 45. Jeg henviser herved til Domstolens faste praksis som udtrykt i bl.a. i Küster-sagen (sag 123/75, Sml. 1976, s. 1709) og for nylig i Colussi-sagen (sag 298/81 dom af 24. marts 1983, Sml. 1983, s. 1131, præmisserne 17 og 20). I sidstnævnte dom er det endnu engang udtrykkeligt blevet bekræftet, at ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn ved sammenligningen af ansøgernes kvalifikationer inden for rammerne af en forfremmelsesprocedure i henhold til artikel 29, jfr. artikel 45.

Anbringendet kan endvidere ikke accepteres, for så vidt det dermed gøres gældende, at sagsøgerne har mere ret til forfremmelse end de udnævnte, fordi deres uddannelsesniveau er højere. I artikel 45 tales der ikke om en sammenligning af eksamensbeviser som kriterium for forfremmelse, men der står, at der her er tale om en undersøgelse af tjenestemændenes fortjenester og de afgivne udtalelser om dem. Kommissionen har på Domstolens spørgsmål bekræftet, at det ved forfremmelser efter ansættelsen er mere rummelige bedømmelseskriterier end eksamensbeviser, der er af betydning. Denne fremgangsmåde blev for nylig godkendt af Domstolen i sagerne 298/81, Colussi, som allerede er nævnt, og 280/81, Hoffmann, dom af 17. marts 1983, Sml. 1983, s. 889. I sidstnævnte dom blev en sammenligning af eksamensbeviser som eneste kriterium for en forfremmelse forkastet. Domstolen udtalte, at der ved forfremmelser tages hensyn til videre bedømmelseskriterier ved bedømmelsen af tjenestemændenes fortjenester end blot eksamensbeviser, bl.a. det generelle niveau, hvorpå arbejdet udføres. Det forekommer faktisk også meget indlysende, at det afgørende ved forfremmelse må være de fortjenester hos de pågældende, der har vist sig i praksis.

Endelig har sagsøgerne anført, at den tjenestefrihed af personlige årsager, som de fik bevilget fra 1. januar 1976 til 1. juli 1977, faktisk virkede til deres ulempe, da de ikke optjente anciennitet i denne periode og de derfor ikke blev udnævnt i stedet for de faktisk udnævnte. Efter deres mening var dette i strid med artikel 24, da de anvendte denne tid til en forbedring af deres uddannelsesniveau i Danmark, og tjenestefriheden derfor var bevilget dem i tjenestens interesse.

Kommissionen har ikke bestridt disse faktiske omstændigheder. Den er imidlertid af den opfattelse, at den omstændighed, at der ikke optjentes anciennitet, ikke er i strid med artikel 24, navnlig med stk. 4, hvori det blot hedder, at der tages hensyn til videreuddannelse for så vidt angår karrierefølget. Der kan ifølge Kommissionen ikke deraf udledes nogen pligt til at lade tjenestemanden optjene anciennitet. Jeg vil hertil føje, at vedtægtens artikel 40, som handler om »tjenestefrihed af personlige årsager«, i stk. 3 udtrykkeligt bestemmer bl. a. følgende: »Under tjenestefriheden kan tjenestemanden ikke avancere til et højere løntrin eller forfremmes . . .«. For så vidt ancienniteten har spillet en rolle ved udnævnelsen, er det derfor med rette, at sagsøgerne ikke har optjent anciennitet under tjenestefriheden. Desuden blev de udnævnte i 1978 forfremmet til LA 6, mens sagsøgerne

noget senere, nemlig den 1. januar 1979, blev forfremmet til denne lønklasse, ligeledes i overensstemmelse med artikel 40. I øvrigt er jeg af den opfattelse, at ancienniteten bør udgøre et mindre betydningsfuldt bedømmelseskriterium end de pågældendes fortjenester, og således først og fremmest er af betydning, når forskellige ansøgere har samme fortjenester.

7. Magtfordrejning

Endelig har sagsøgerne i replikken fremført søgsmålsgrunden magtfordrejning, hvilket efter det anførte er baseret på nye oplysninger, som først er fremgået af Kommissionens svarskrift. Kommissionen mener, at denne søgsmålsgrund må afvises, da den er fremført for sent, jfr. procesreglementets artikel 42, stk. 2. Sagsøgerne har knap nok uddybet denne søgsmålsgrund. De har heller ikke angivet, hvilke nye oplysninger de støtter sig på, eller hvilket ulovligt formål ansættelsesmyndigheden skal have forfulgt med forfremmelsesproceduren. Derfor mener jeg, at søgsmålsgrunden faktisk må afvises i henhold til artikel 42, stk. 2.

I øvrigt har sagsøgerne, når henses til det her anførte i sin helhed, på ingen måde godtgjort, at ansættelsesmyndigheden har handlet i strid med nogen bestemmelse i vedtægten og ikke ud fra tjenestens interesse.

8. Forslag til afgørelse

Sammenfattende mener jeg, at sagsøgernes anbringender ikke kan lægges til grund, og at sagsøgte bør frifindes.

I henhold til procesreglementets artikler 69 og 70 bør begge parter dømmes til at bære deres egne omkostninger.